

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ὡ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἦν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ς΄ 20-21).

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ» • ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1998 • ΤΕΥΧΟΣ 3

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρὸς τὴ Χαράρε	σελ.	1
Πανθηρσκειακὴ συμπτροσενχὴ στὴ Ρουμανία	σελ.	2
Τὸ Χριστογεννιάτικο μὴνυμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστοδοῦλου	σελ.	4
Χριστὸς καὶ Παγκοσμιοποίησης	σελ.	5
Βαρυσήμαντο Ὑπόμνημα περὶ Οἰκουμενισμοῦ	σελ.	7
Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ	σελ.	12
Καύση ἢ ταφή	σελ.	13
Εἰδήσεις καὶ Σχόλια	σελ.	15

ΠΡΟΣ ΤΗ ΧΑΡΑΡΕ

Καθὼς εὐρισκόμεθα «στὸ κατώφλι τῆς τρίτης χιλιετίας», ὅπως τόσο συχνὰ ἀκοῦμε νὰ λένε, καὶ ἐνῶ δομβαρδιζόμεθα ἀπὸ τὰ μηνύματα τῆς «Νέας Ἐποχῆς» γιὰ τὴν ἔλευση ἐνὸς νέου κόσμου, τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου πού θὰ ἐγκαινιασθεῖ τώρα μέ τὴ νέα χιλιετία εἰς ἀντικατάστασιν τῆς «Ἐποχῆς τῶν Ἰχθύων», τῆς ἐποχῆς δηλαδή πού ἐδέσποζε ὁ Χριστιανισμός, ὅλο καὶ περισσότερο αὐξάνουν οἱ ἄνθρωποι πού ἀρχίζουν νὰ προβληματίζονται καὶ νὰ ἀνησυχοῦν μέ ὅλα αὐτὰ πού συμβαίνουν γύρω μας. Ὁ καλπάζων θρησκευτικὸς συγκρητισμὸς κινούμενος μέσα στὸ πλαίσιο τοῦ σχεδιασμοῦ καὶ τῶν στόχων τῆς Νέας Ἐποχῆς καὶ προωθούμενος μέσα ἀπὸ τὴν λεγομένη οἰκουμενικὴ κίνηση καὶ τοὺς διαχριστιανικοὺς καὶ διαθηρσκειακοὺς διαλόγους, συντελεῖ ἔστω καὶ ἄθελά του, στὸ νὰ ἀνοίγουν τὰ μάτια ὅλο καὶ περισσοτέρων ἀν-

θρώπων πού δὲν ἔχουν πιεῖ ἀκόμη - οὔτε καὶ θὰ πιοῦν - τὸ τρελλὸ νερό τοῦ ἀραδικοῦ παραμυθιοῦ πού μᾶς μεταφέρει ὁ μακαριστὸς Φώτης Κόντογλου.

Ἰδιαιτερὴ ἐντύπωση μάλιστα τοὺς προξενεῖ ἡ μεγάλῃ διασύνῃ τῶν σχεδιαστῶν τῆς Νέας Τάξεως Πραγμάτων ὥστε «νὰ τελειώνουν γρήγορα».

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἱστορικὴ συνάφεια ἐρχεται καὶ ἡ Ὀγδὴ Γενικὴ Συνέλευση τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.), ἡ ὁποία συνέρχεται ἀπὸ 8 ἕως 13 Δεκεμβρίου 1998 στὴ Χαράρε τῆς Ζιμπάμπουε.

Ἡ Γενικὴ Συνέλευση αὐτὴ κρίνεται καθοριστικὴ γιὰ τὸ μέλλον τοῦ Π.Σ.Ε. δεδομένου ὅτι ἀρκετὲς ἀπὸ τίς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες καὶ συγκεκριμένα οἱ Ἐκκλησίες Ρωσσίας, Σερβίας καὶ Βουλγαρίας ἔχουν ἐκφράσει τὴν πρόθεση νὰ ἀποχωρίσουν ἀπὸ τὸ Π.Σ.Ε. ἐάν

αυτό συνεχίσει τή διολίσθησή του πρὸς θέσεις ἀσυμβίβαστες μὲ τὸ Εὐαγγέλιο. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας ἔχει ἤδη ἀποχωρήσει.

Στὸ ἐπόμενο τεύχος σὺν Θεῷ θὰ κάνουμε μιά ἀποτίμηση τῆς Ὀγδόης αὐτῆς Γενικῆς Συνελεύσεως.

Πρὸς τὸ παρὸν κρατοῦμε καὶ ὑπογραμμίζουμε τὸ σύνθημα τῆς ἀντιστάσεως στή φθορά, στήν παρακμή καὶ στήν ἀλλοτρίωση, τὸ ὁποῖο ἔρριψε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλος μὲ τὸ Χριστουγεννιάτικο μῆνυμά του. Θὰ ἔχετε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ διαβάσετε σ' αὐτὸ τὸ τεύχος.

Κοντὰ σ' αὐτό, καὶ τὸ πολὺ ἐπίκαιρο Χριστουγεννιάτικο ἄρθρο τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους, Ἀρχιμανδρίτου Γεωργίου μὲ τίτλο «Χριστὸς καὶ Παγκοσμιοποίησις». Ὁ σεβαστὸς Γέροντας φωτίζει ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη σκοπιά τὴν πολυσηζητημένη σήμερα παγκοσμιοποίηση συσχετίζοντάς την μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ τικτομένου Σωτῆρος Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι γιὰ μᾶς τοὺς χριστιανούς τὸ «μέτρον πάντων τῶν χρημάτων».

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑΚΗ ΣΥΜΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΗ ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Κτίς 30 Αὐγούστου - 1 Σεπτεμβρίου 1998 ἔλαβε χώρα στὸ Βουκουρέστι τῆς Ρουμανίας ἡ 12η κατά σειράν ἐκδήλωση «Ἀνθρωποὶ καὶ θρησκείες» πού περιελάμβανε καὶ πανθρησκειακὴ συμπροσευχή γιὰ τὴν εἰρήνη. Ἡ συνείδηση τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν δυσκολεύεται νὰ κατανοήσει τὴ συμμετοχὴ τῶν Ὁρθοδόξων σὲ τέτοιες πανθρησκειακὲς ἐκδηλώσεις. Εἶναι καὶ σήμερα ἐπικαιρὸς ὁ λόγος τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους, Ἀρχιμ. Γεωργίου, στήν συνέντευξη πού παρεχώρησε στήν ἐφημ. «Χριστιανική», 6/3/1997, ἐξ ἀφορμῆς προηγουμένης ἐκδηλώσεως αὐτῆς τῆς σειρᾶς στή Ρώμη τὸ 1996:

«... Ἡ κίνησις αὐτὴ κατευθύνεται ἀπὸ ρωμαιοκαθολικούς παράγοντες. Ἀρχίζουν οἱ ἐκδηλώσεις αὐτές ἀπὸ τὴν Ἀσσίζη καὶ καταλήγουν στήν Ρώμη. Διαβλέπω μίαν προσπάθεια νὰ προβληθῇ ὁ Πάπας ὡς ὑπέρτατος ἡγέτης ὄχι μόνον ὄλων τῶν Χριστιανῶν ἀλλὰ καὶ ὄλων τῶν θρησκειῶν. Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἐνισχύεται, ἐάν ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν ἄλλες συναφεῖς ἐνέργειες τοῦ Βατικανοῦ, ὅπως ἡ ὑπεροχικὴ θέσις τοῦ Πάπα στίς διαπραγματεύσεις τῶν Χριστιανῶν μὲ τὸ Ἰσραὴλ γιὰ τὸ καθεστῶς τῶν Ἁγίων Τόπων. Εἶναι σαφές ὅτι ὁ Πάπας προσπαθεῖ νὰ ἀναλάβῃ τὴν πνευματικὴ ἡγεσία

τῆς Εὐρώπης... Ἡ Ρώμη διαβλέπει ὅτι, λόγῳ τῆς ἐκκοσμικεύσεως τοῦ δυτικοῦ εὐρωπαϊκοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ Ρωμαιοκαθολικισμὸς μπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ τῶν στενῶν ἐκκλησιαστικῶν του πλαισίων καὶ νὰ καταστῇ μίαν πανθρησκειακοῦ τύπου ἰδεολογία μὲ χριστιανικὲς ἀποχρώσεις... Πῶς μποροῦμε ἐμεῖς ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ νὰ συμμετέχουμε σὲ προσευχές, ὅπου δέν δίδεται σημασία ποῦ προσεύχεσαι, ἀρκεῖ νὰ προσεύχεσαι σὲ κάποιον Θεό; Τέτοιες ἐκδηλώσεις θυμίζουν «Νέα Ἐποχὴ» καὶ συγκρητιστικὸ μασωνικὸ πνεῦμα. Καὶ εἶναι ἀντίθετες ὄχι μόνον στοὺς Ἱερούς Κανόνας ἀλλὰ καὶ στήν Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη».

Ἡ τελευταία ὁμως συνάντηση καὶ οἱ πανθρησκειακὲς ἐκδηλώσεις στή Ρουμανία ἔχουν κάποιες σημαντικὲς ἰδιαιτερότητες πού δέν πρέπει νὰ μείνουν ἀπαρατήρητες.

1) Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού τέτοια ἐκδήλωση γίνεται σὲ Ὁρθόδοξη χώρα. Ἡ προσπάθεια ἀνοίγματος πρὸς τὴ Δύση ὁδήγησε τοὺς πολιτικούς τῆς χώρας αὐτῆς νὰ παρακάμψουν τὸν Ὁρθόδοξο λαό τους καὶ νὰ κλίνουν γόνυ στὸν Βάαλ. Εἶναι κρίμα πού ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία δέν μπόρεσε νὰ ἀντισταθεῖ καὶ συνήργησε στήν ὀργάνωση τοῦ πανθρησκειακοῦ συνεδρίου. Οἱ συνέπειες τῆς ἐ-

πιλογής μίας ορθόδοξης χώρας για την έφεινη πανθηρησκιακή εκδήλωση δεν είναι άσημαντες. Η έφημερίδα «Καθολική», όργανο των εν Αθήναις Ουνιτών, γράφει: «...τό έπομένο δήμα προς την συμφιλίωση θά είναι ή πρώτη επίσκεψη ενός Πάπα σέ έδαφος Όρθοδόξων. Η ρουμανική κυβέρνηση, επιθυμώντας νά βελτιώσει την διεθνή της εικόνα, τόν Ιούλιο, κατά την επίσκεψη του κ. Κωνσταντίνεσκου στό Βατικανό, προσεκάλεσε επίσημως την Α.Α. τόν Πάπα Ιωάννη Παύλο Β΄ στή Ρουμανία, και ή ΄Ι. Σύνοδος δεν λέγει πλέον «όχι», αφήνοντας νά έλπίζεται ή συγκατάθεσή της... Οί του Αγίου Αιγιδίου, έμπειροι σέ διπλωματία, θά έπωφεληθοϋν από τή συνάντηση αυτή για νά προετοιμάσουν μαζί μέ τούς προκρίτους του Βατικανού την επίσκεψη του Πάπα στή Ρουμανία τόν Μάιο του 1999, αν θελήσει ό Θεός και ό Πατριάρχης...» (φ. 13/10/1998).

2) Είναι γνωστό τό τεράστιο πρόβλημα της Ουνίας, για τό όποιο ή συνείδηση των Όρθοδόξων δεν μπορεί νά δεχθεί την ύπουλη τακτική της διπλωματίας του Βατικανού. Στή Ρουμανία τόν περασμένο Αύγουστο ξεχάσαμε τόν Δούρειο Ίππο της Ουνίας. Ξεχάσαμε τά μαρτύρια των Όρθοδόξων της Τρανσυλβανίας από τούς Λατίνους της αυτοκρατείας Θηρεσίας και τούς Ουνίτες του 18ου αιώνας. Κυρίως ξεχάσαμε την εκκλησιολογική μας αυτοσυνειδησία. Γράφει ή ίδια έφημερίδα: «Έλληνοκαθολικοί (σ.σ. Ουνίτες) και Λατίνοι της Ρουμανίας ήσαν παρόντες μαζί μέ Όρθοδόξους στή θεία Λειτουργία ή όποια έτελέσθη στον καθεδρικό Ναό των Λατίνων του Βουκουρεστίου τό απόγευμα του Σαββάτου της 29ης Αύγούστου... ΄Ηταν παρόν σχεδόν τό σύνολο της Έλληνοκαθολικής ΄Ιεραρχίας της Τρανσυλβανίας... Μέσα από τό ιερό του Ναού ό πατριάρχης Θεόκτιστος εύλογούσε μαζί μέ τόν καρδινάλιο ΄Ιλους τούς Καθολικούς της Ρουμανίας και τούς έδινε την ειρήνη. Άλλά υπήρξε και συνέχεια. Τό πρωί της Κυριακής (30 Αύγούστου) έτέλεσαν Λειτουργία οί Έλληνοκαθολικοί, στήν όποια παρέστησαν δύο άνώτατοι άξιωματούχοι της Όρθοδόξου Έκκλησίας! Άκολούθησε σέ χώρο υπαίθριο της έδρας του Πατριαρχείου συλλείτουργο όκτώ προκαθημένων Όρθοδό-

ξων Έκκλησιών από τίς 14 πού συγκροτοϋν την Όρθοδοξία, μέ την παρουσία έξι καρδινάλιων και δεκάδων επισκόπων Όρθοδόξων, Έλληνοκαθολικών και Λατίνων. «Ζοϋμε μία στιγμή μοναδική στήν ιστορία», άνέκραξε ό 83 έτών Πατριάρχης Θεόκτιστος...» (ένθ΄ άνωτ.).

Οί οικουμενιστικές αυτές εκδηλώσεις, συνειδητές ή και άνεπίγνωστες, είναι όδυνηρές. Όμως υπάρχει ακόμη ορθόδοξη συνείδηση στή Ρουμανία, και μάλιστα άκμαία. Από προσωπικές μας συναντήσεις μέ κληρικούς και λαϊκούς άδελφούς από τή Ρουμανία γνωρίζουμε ότι υπάρχει ισχυρό άντι-οικουμενιστικό ρεύμα στήν χώρα αυτή, πού δεν θά αφήσει νά τελεσφορήσουν οί παρωδίες των όλίγων οικουμενιστών.

3) Η Έκκλησία της Ελλάδος μέ τή φωτισμένη καθοδήγηση του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου κ.κ. Χριστοδούλου άρνήθηκε νά στείλη εκπρόσωπο σ΄ αυτές τίς άπαράδεκτες από ορθόδοξο άπόψεως εκδηλώσεις. Και ό λόγος ήταν απόλυτα ορθός. Είναι αρχή της Έκκλησίας της Ελλάδος νά μή συμμετέχει σέ διαθηρησκιακές συναντήσεις, διότι άπάδουν προς την ορθόδοξη εκκλησιολογία και την κανονική της τάξη.

Προσευχή μας είναι τό φρόνημα αυτό νά γίνει φρόνημα όλων των Όρθοδόξων, διότι είναι γνήσια πατερικό, άποστολικό και εύαγγελικό. Όπως γράφει ό Πανοσιολ. Αρχιμανδρίτης π. Γεώργιος στήν προαναφερθείσα συνέντευξή του: «Θά έδέχτο ποτέ ό Προφήτης ΄Ηλίας ή κάποιος άλλος από τούς Προφήτας νά συμμετάσχη σέ παρομοία εκδήλωσι; Είναι γνωστό ότι οί Προφήται εκήρυξαν άνένδοτο άγώνα κατά πάσης μορφής θρησκευτικού συγκρητισμού και οί περισσότεροι από αυτούς έδιώχθησαν και έθανατώθησαν για τόν άγώνα τους αυτόν. Θά έδέχοντο οί άγιοι Άπόστολοι και οί αναρίθμητοι άγιοι Μάρτυρες της Πίστεώς μας τέτοια συμμετοχή; Πώς λοιπόν έμεις σήμερα τολμοϋμε νά ενεργοϋμε άντίθετα προς τούς Προφήτας, τούς Άποστόλους, τούς Μάρτυρας, τούς Άγίους Πατέρας μας;» (έφημ.«Χριστιανική» 6.3.1997).

ί. Α. Γ.

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ κ.κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

«Ἀδέλφια μου, Παιδιά μου,

Καθώς συνειδητοποιοῦμε σήμερα ὀλοένα καί περισσότερο ὅτι βιώνουμε τήν ἔσχατη περιπέτεια τῆς ὑπαρξῆς καί ζοῦμε τήν ὑπέρτατη τραγωδία τῆς ἀνθρώπινης ἀνεστιότητος. Καθώς οἱ ὀρίζοντές μας ἀσφυκτικά στενεύουν καί οἱ προοπτικές γιά οὐσιαστική ζωή δραματικά ἐξασθενοῦν. Καθώς τά οὐσιώδη τῆς ζωῆς εὐτελίζονται καθημερινά ἀπό τίς δυνάμεις τοῦ Ἀλάστορα, πού δοκιμάζουν τήν ψυχική μας ἀντοχή καί ἐπάρκεια, καθώς οἱ καθημερινές μας πνευματικές ἐμπειρίες φέρνουν στήν ἐπιφάνεια λησμονημένες καταστάσεις ψυχικῆς ἀλλοτριώσεως. Καθώς τέλος, ἀναγκαζόμαστε νά παραδεχοῦμε πώς ὁ βίος μας διαμορφώνεται μέσα σέ πλαίσια δυσκατόρθωτων στόχων καί κραιπάλης τῶν παθῶν, ἀνακαλύπτουμε ὅτι τό μήνυμα τῶν Χριστουγέννων γίνεται τώρα περισσότερο νοσταλγικό καί ἀναγκαῖο.

Ἐὐχάριστος ὁ Θεάνθρωπος Χριστός τῶν εὐαγγελίων καί τῆς ἱστορίας γεννᾶται μέσα σ'αὐτόν τόν ἄκοσμο καί ἄλογο κόσμο, γιά νά προσφέρει στόν ἄνθρωπο τή δυνατότητα τῆς συνεργασίας Του γιά τήν ἀνάκαμψή του. Μέσα στή φαινομενική ἀδυναμία Του κρύβει τή δύναμη τοῦ πλούτου τῆς Θεότητάς Του. Εἶναι τό ἀνέσπερο καί ὑπερούσιο φῶς πού διαλύει τά σκότη καί φωτίζει τό χῶρο ὅπου μαίνεται ἡ καταγίδα τοῦ πνεύματος. Καί ἀνακαινίζει τό ἀνθρώπινο πρόσωπο, πού τώρα ἐπωμίζεται τήν ἀποστολή τῆς σωτηρίας τοῦ μεγάλου νοήματος. Με τόν Ἰησοῦ ὁ ἄνθρωπος ἀναλαμβάνει ἕνα ἔργο μοναδικῆς κοσμικῆς εὐθύνης. Κάθε ἄνθρωπος καί ἕνας Νῶε μέ τή βοήθεια τοῦ ὁποίου θά διαπεράσει ἡ δημιουργία ἐκεῖθεν τοῦ κατακλυσμοῦ, μέσα στήν κιβωτό τῆς Ἐκκλησίας. Ὅπου οἱ ἄνθρωποι ἀφυπνισμένοι δραστηριοποιοῦνται μέ ἐλπίδα καί ἐνάργεια.

Τό μέγα θαῦμα τῆς ἱστορίας εἶναι τό ὅτι, ὅπως γράφει ὁ μέγας Θεολόγος καί Οἰκουμενικός διδάσκαλος Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός «εὐδοκία τοῦ Θεοῦ καί Πατρός ὁ Μονογενῆς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ καί Θεός,

ὁ ὢν εἰς τόν κόλπον τοῦ Πατρός, ὁ ὁμοούσιος τῷ Πατρί καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, ὁ προαιώνιος, ὁ ἀναρχος, ὁ ἐν ἀρχῇ ὢν καί πρὸς τόν Θεόν καί Πατέρα ὢν καί Θεός ὢν, ὁ ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων, κλίνας οὐρανοῦς κατέρχεται, τοῦτέστιν τό ἀταπείνωτον αὐτοῦ ὕψος ἀταπεινώτως ταπεινώσας συγκαταβαίνει τοῖς Ἐαυτοῦ δούλοις, συγκατάβασιν ἄφραστόν τε καί ἀκατάληπτον καί Θεός ὢν τέλειος, ἄνθρωπος τέλειος γίνεται καί ἐπιτελεῖται τό πάντων καινῶν καινότερον, τό μόνον καινόν ὑπό τόν ἥλιον, δι' οὗ ἡ ἄπειρος τοῦ Θεοῦ ἐμφανίζεται δύναμις».

Πανηγυρίζει λοιπόν σήμερα καί εὐφραίνεται ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ, ἡ δέ ἀνθρωπότητα χρωστᾷ στόν Σαρκωθέντα Θεόν εὐγνωμοσύνη μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος, ἀφοῦ διά τῆς Γεννήσεώς Του ἀνέτειλε στόν κόσμο τό φῶς τό τῆς γνώσεως. Ἡ εὐγνωμοσύνη μας αὐτή μπορεῖ νά ἐκφραστεῖ στόν Σωτήρα Χριστό διά τῆς ἀντιστάσεώς μας. **Ὅλοι μας πρέπει νά ἀντισταθοῦμε.**

Αὐτό εἶναι σήμερα τό σύνθημα τῆς μεγάλης ἐορτῆς. Νά ἀντισταθοῦμε στήν ἐπερχόμενη θύελλα τῶν παθῶν καί στή φθορά τῆς φύσεώς μας. Νά ἀντισταθοῦμε στήν ὀρμή τῆς εὐτέλειας τῶν προσώπων, πού ἀπειλεῖ τήν ἀξιοπρέπεια καί τήν ἴδια τήν ὑπαρξή μας. Νά ἀντισταθοῦμε στά χαμόγελα τῆς Κίρκης, πού μεταμορφώνει σέ κτῆνος τόν ἔσω τῆς καρδίας ἄνθρωπο. Νά ἀντισταθοῦμε στόν ὀρμητικό χεῖμαρο τῆς διαφθορᾶς τῶν ἡθῶν, στήν ἀλλοτρίωση τῶν διανθρωπίνων σχέσεων, στήν ἰσοπέδωση τῶν πάντων. Νά ἀντισταθοῦμε στήν πολιτική τῶν συνθημάτων, πού παραπλανοῦν, ἄν καί, τώρα πιά, οὔτε κἄν γοητεύουν. Νά ἀντισταθοῦμε στούς ποικίλης μορφῆς ὀλοκληρωτισμούς, πού πάντα ἀπειλοῦν τήν ψυχική καί πνευματική μας ἐλευθερία. Νά μιμηθοῦμε τόν Κύριο καί νά ἀντισταθοῦμε στήν ὑποκρισία τοῦ ἐπιφανειακοῦ καθωσπρεπισμοῦ, πού «διῦλίζει τόν κόνωπα καί καταπίνει τήν κάμηλον». Νά ἀντισταθοῦμε στίς φλυαρίες, στήν κακολογία, στήν σπερμολογία, στά ἀλαλάζοντα κύμβαλα, στίς κολα-

κειές. Καί νά προσεγγίσουμε, νά ένωθοῦμε καλύτερα μέ τό Νήπιο τῆς Φάτνης, ὅπως οἱ ἀγαθοί ποιμένες καί οἱ σοφοί τῆς ἐποχῆς.

Ἰδιαίτερα σεῖς οἱ νέοι μέ τούς ἀδικαίωτους ὀραματισμούς, μήν ὑποκύπτετε στίς ἐπιταγές τῆς ἐμφανιζόμενης ὡς νομοτέλειας τῆς ἀλλοτριώσεως καί τῆς ὑποκρισίας. Μπροστά σας εἶναι οἱ ἀνοιχτοί ὀρίζοντες τῶν ὀνείρων σας καί οἱ ἐλεύθεροι αἰθέρες τῶν μετεωρισμῶν σας. Μήν ἀφήσετε νά σᾶς πάρουν ἀπό μέσα σας τήν ψυχή σας, καί μήν ἐγκαταλείψετε τή μάχη τῆς καταξίωσης. Μάθετε ὅτι ἀρκεῖ νά ἀγωνίζεσθε σ' αὐτή τή ζωή μέ συνέπεια καί

έντιμότητα, ἀσυμβίβαστοι καί ρωμαλέοι, παρά νά σύρεσθε αἰχμάλωτοι πίσω ἀπό τά συμφέροντα. Πιστέψτε στίς δυνάμεις σας καί ἐνεργοποιήστε τις γιά τό καλό τό δικό σας καί ὅλης τῆς κοινωνίας. Δέν εἶσθε μόνοι. Σήμερα γιά ἄλλη μιά φορά γεννιέται ὁ Χριστός, ὁ μέγας σύμμαχος καί βοηθός κάθε ἀγωνιζόμενου ἀνθρώπου, πού βεβαιώνει καί ἐγγυᾶται τίς ἀξίες τῆς ζωῆς καί ἐμπνέει τόν ἀγῶνα γιά τήν ἐπιδίωξή των. Ἀντισταθεῖτε στό κακό. Ἡ νίκη εἶναι δική σας. Ἀγωνιζόμενοι, θά ἐλευθερωθῆτε καί θά σωθῆτε.

Χρόνια πολλά καί εὐλογημένα.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΙΣ

Πολλοί σήμερα μιλοῦν γιά παγκοσμιοποίηση. Ἐνῶ κάποιοι ὀλίγοι τήν σχεδιάζουν καί τήν προετοιμάζουν. Παγκοσμιοποίησι στήν οἰκονομία, στήν δημιουργία ἑνός ὑπερκράτους, στήν θρησκεία.

Ἡ παγκοσμιοποίησις φαίνεται νά εἶναι καί ὁ στόχος τοῦ κινήματος τῆς «Νέας Ἐποχῆς» πού ἀποβλέπει στήν ἀντικατάστασι τοῦ Χριστοῦ ἀπό τόν Ἀντίχριστο. Ἡ Βασιλεία τοῦ Ἀντιχρίστου, κατά τούς νεοεποχίτας, θά ἀρχίσῃ μέ τήν γ' χιλιετία μ.Χ. Ὁ ΙΧΘΥΣ (Ἰησοῦς Χριστός Θεοῦ Υἱός Σωτήρ) θά ἀντικατασταθῇ μέ τόν Ὑδροχόο (Σύμβολο τοῦ Ἀντιχρίστου).

Ἡ παγκοσμιοποίησι δέν θά εἶναι ἐφικτή, ἐάν καί οἱ θρησκείες δέν παραιτηθοῦν ἀπό τήν ἀξίωσί τους, ὅτι ἔχουν τήν ἀπόλυτη Ἀλήθεια, καί ἐάν δέν δεχθοῦν νά προχωρήσουν σέ μία ὑπερθρησκεία, ἕνα μῆγμα θρησκείων.

Ἔτσι βλέπουμε τό πρωτοφανές γεγονός Χριστιανοί, Ἰουδαῖοι, Μουσουλμᾶνοι, Βουδιστάι, Εἰδωλολάτραι, νά συμπροσεύχωνται γιά τήν εἰρήνη καί νά προχωροῦν σέ διαθρησκειακούς διαλόγους, στούς ὁποίους ὑπερτονίζεται ὅτι (οἱ μονοθεϊστικές θρησκείες) ἔχουμε ἕνα κοινό Θεό.

Σ' αὐτούς τούς διαλόγους οἱ συμμετέχοντες Χριστιανοί, καί δυστυχῶς καί ὀρθόδοξοι κληρικοί καί λαϊκοί, δέν ὁμολογοῦν τόν Τρια-

δικό Θεό καί τόν Ἐνανθρωπήσαντα Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ.

Μέ πολύ λύπη διαβάσαμε, ὅτι τελευταία στήν Ρουμανία ἔλαβε χώρα πανθηρσκειακή συγκέντρωσι καί προσευχή ὑπέρ τῆς εἰρήνης μέ τήν συμμετοχή καί ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν καί Ἀρχιεπισκόπων. Δέν συμμετεῖχαν, εὐτυχῶς, τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον καί αἱ Ἐκκλησίαι Ἱεροσολύμων, Ρωσσίας, Σερβίας, Γεωργίας, Ἑλλάδος καί Πολωνίας.

Σχεδιάζεται λοιπόν μία παγκοσμιοποίησις ὄχι μόνο **χωρίς Χριστό** ἀλλά καί **κατά τοῦ Χριστοῦ**.

Τό ὑπερκράτος, ἡ ὑπεροικονομία, ἡ ὑπερθρησκεία δέν θά ὑπηρετοῦν τόν Χριστό καί τόν Ἄνθρωπο, ὡς Εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά τόν Ἀντίχριστο καί ὅσους προσκυνήσουν τόν Ἀντίχριστο.

Σ' αὐτή τήν παγκοσμιοποίησι οἱ διάφοροι θεσμοί θά ἀφαιροῦν τίς ἐλευθερίες τῶν ἀνθρώπων προκειμένου οἱ ἄνθρωποι νά γίνουν πύονια στά χέρια τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς.

Κάτι τέτοιο ἄρχισε νά γίνεται καί στήν πατρίδα μας, ὅπου θεσμοί ἔξωθεν ἐρχόμενοι ἐπιβάλλονται στόν λαό μας. Ὅλοι θά ἐλέγχωνται μέ παγκόσμιο φακέλλωμα. Ἀνησυχῆσαμε γιά τήν Συνθήκη Σένγκεν, ἐπειδή τήν εἶδαμε σάν πρόδρομο τοῦ παγκοσμίου φακελλώματος.

Τό ὅτι οἱ ἀνησυχίες μας δέν εἶναι ἀνυπόστατες ἀποδεικνύει τό γεγονός, ὅτι βάσει τῆς Συνθήκης αὐτῆς οἱ Ὁρθόδοξοι Βαλκάνιοι ἀδελφοί μας δυσκολεύονται νά ἔλθουν στήν πατρίδα μας. Λειτουργεῖ δηλαδή ἡ Συνθήκη καί εἰς βάρος τῆς Ἑκκλησίας.

Ὡς Ὁρθόδοξοι χριστιανοί ἀρνούμεθα νά δεχθοῦμε καί νά συμπράξουμε σέ παγκοσμιοποιήσεις τύπου «Νέας Ἑποχῆς».

Ἡ ἀληθινή παγκοσμιοποίησις ἄρχισε μέ τήν Σάρκωσι τοῦ Θεοῦ Λόγου, πού προσέλαβε ὀλόκληρη τήν ἀνθρωπίνη φύσι καί ἔνωσε «τά τό πρῖν διεστώτα» καί ἀνέστησε «παγγενῆ τόν Ἀδάμ». Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ ἀληθινά Παγκόσμιος ἄνθρωπος. Καί τοῦτο διότι «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδέ Ἑλληνας, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καί θῆλυ· πάντες γάρ ὑμεῖς εἰς ἔστε» ἐν Αὐτῷ (Γαλ. γ' 28).

Κάθε χριστιανός πού ἐνώνεται μέ τόν Χριστό καί πού ὁ Χριστός ζῆ ἐν αὐτῷ καί αὐτός ἐν τῷ Χριστῷ, γίνεται ἐπίσης παγκόσμιος Χριστιανός. Ἀγκαλιάζει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀδιακρίτως φύλου, γλώσσης, θρησκείας, ἐθνικότητος. Γίνεται ἕνας καθολικός ἄνθρωπος, μικρόκοσμος καί συγχρόνως μακρόκοσμος, γιατί περιέχει μέσα του ὄχι μόνο ὅλη τήν ἀνθρωπότητα ἀλλά καί ὅλη τήν κτίσι.

Πῶς εἶναι δυνατόν ἕνας θεωμένος Χριστιανός νά μήν εἶναι ἕνας παγκόσμιος καί καθολικός ἄνθρωπος;

Τέτοιοι παγκόσμιοι ἄνθρωποι ἦσαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, οἱ παλαιοί καί νέοι Μάρτυρες, οἱ Ἀσκηταί, οἱ ἐν τῷ κόσμῳ ἄνθρωποι τῆς ἀγάπης καί τῆς θυσίας.

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἶναι παγκόσμιος, γιατί θυσιάστηκε γιά ὅλο τόν κόσμο.

Ὁ Ἀντίχριστος καί οἱ ὀπαδοί του σφετερίζονται τόν τίτλο τοῦ παγκοσμίου. Καί τοῦτο γιατί δέν θυσιάζονται γιά τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλά θυσιάζουν τοὺς ἀνθρώπους ἐν ὀνόματι κάποιας ἰδεολογίας παγκοσμιοποίησεως.

Κατά τοὺς χρόνους τῆς ἐλευσεως τοῦ Κυρίου ἡ Ρώμη εἶχε ἐπιτύχει κάποια παγκοσμιοποίησι, τήν «Pax Romana». Ὅμως αὐτή βασιζόταν στήν διάκρισι ἐλευθέρων καί δούλων, ἐκμεταλλευτῶν καί ἐκμεταλλενομένων καί προϋπέθετε τήν λατρεία τῶν εἰδώλων καί τοῦ Ρωμαίου Αὐτοκράτορος, στό πρόσωπο τοῦ

ὁποίου οἱ χριστιανοί ἔδλεπαν τόν πρόδρομο τοῦ Ἀντιχρίστου.

Μεταξύ ἐκείνης καί τῆς σημερινῆς παγκοσμιοποίησεως ὑπάρχουν πολλά τά κοινά.

Ὅπως ψάλλει ἡ Ἑκκλησία μας κατά τόν Ἑσπερινό τῶν Χριστουγέννων:

«Αὐγούστου μοναρχήσαντος ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ πολυαρχία τῶν ἀνθρώπων ἐπαύσατο· καί σοῦ ἐνανθρωπήσαντος ἐκ τῆς Ἀγνῆς, ἡ πολυθεία τῶν εἰδώλων κατήρηται. Ὑπό μίαν βασιλείαν ἐγκόσμιον, αἱ πόλεις γεγέννηται· καί εἰς μίαν Δεσποτείαν Θεότητος, τά Ἔθνη ἐπίστευσαν. Ἀπεγράφησαν οἱ λαοί, τῷ δόγματι τοῦ Καίσαρος· ἐπεγράφημεν οἱ πιστοί, ὀνόματι Θεότητος, σοῦ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ ἡμῶν. Μέγα σου τό ἔλεος, δόξα σοι».

Κάθε χωρίς Χριστόν μοναρχία καί παγκοσμιοποίησις ἡμπορεῖ νά καταργῆ τήν πολυαρχία τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλά τήν πολυθεία τῶν εἰδώλων, τίς λογιῆς-λογιῆς εἰδωλοποιήσεις ψευδῶν θεῶν καί ἰδεολογιῶν, μόνον ὁ ἐνανθρωπήσας ἐκ τῆς Ἀγνῆς Χριστός καταργεῖ.

Ἀπεγράφησαν τότε οἱ λαοί «τῷ δόγματι τοῦ Καίσαρος» καί ἀπογράφονται σήμερα στίς διάφορες κρατικές καί ὑπερκρατικές ἐξουσίες.

Ὅμως οἱ Χριστιανοί δέν ἀρκοῦνται σ' αὐτήν τήν ἀπογραφή. Γιατί εἶναι ἀνθρωποκεντρική πού κάποτε γίνεται καί δαιμονική.

Ζητοῦν νά ἀπογραφοῦν καί ἐπιγραφοῦν στό ὄνομα τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Ζητοῦμε παγκοσμιοποίησι θεανθρώπινη, παγκοσμιοποίησι στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησία.

Ἐκεῖ εἶναι ἡ ἐλπίδα μας καί γι' αὐτήν ὁ ἀγώνας μας.

Ὡς Χριστιανοί δέν προσκυνοῦμε ὑπερανθρώπους, ἰδεολογίες, εἰδῶλα, ψευδοσωτήρες.

Προσκυνοῦμε μόνον τόν ἐν Βηθλεέμ τεχθέντα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. Τόν ταπεινόν Ἰησοῦν. Αὐτόν πού μᾶς ἐλύτρωσε μέ τό Σταυρό καί τήν Ἀνάστασί Του. Καί τόν ἱκετεύουμε νά δώσῃ πλουσία τήν χάρι Του στό λαό Του, καί σέ μᾶς νά μή παρασυρθοῦμε ἀπό τοὺς ψευδοπροφήτες, ἀλλά νά μείνουμε πιστοί στό ὄνομά Του ἄχρι θανάτου.

Χριστούγεννα 1998

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου

ΒΑΡΥΣΗΜΑΝΤΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ κ.κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟ

Στίς 23 Σεπτεμβρίου 1998 υπεβλήθη στον Μακ. Αρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλο πολυσέλιδο καί βαρυσήμαντο Ἑπόμνημα γιά σειρά ἐπικαίρων θεμάτων σχετικῶν μέ τό εὐρύτερο πρόβλημα τοῦ συγχρόνου Οἰκουμενισμοῦ. Τό Ἑπόμνημα ὑπογράφεται ἀπό Καθηγουμένους τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπό Καθηγητάς τῶν Πανεπιστημίων καί ἀπό ἀξιολόγους σεβασμίους κληρικούς. Στήν προσφώνησι πρὸς τόν Μακαριώτατο γίνεται εὐφημος μνεία τῆς δογματικῆς του εὐαισθησίας κατὰ τό παρελθόν καί τό παρόν «εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τήν πορείαν τῶν θεολογικῶν διαλόγων μετὰ τῶν ἑτεροδόξων καί ἑτεροθρήσκων ὡς καί τοῦ Οἰκουμενισμοῦ».

Τά **θέματα** πού περιλαμβάνονται στό Ἑπόμνημα εἶναι τά ἀκόλουθα:

1) Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν.

Ἡ αὐτοσυνειδησία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ὅτι μόνη αὐτή ἀποτελεῖ τήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, ὀφείλει νά ἐπαναβεβαιωθῆ ἐν ὄψει τῶν σοβαρῶν προβλημάτων καί προκλήσεων ἀπό μέρους τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἔνεκα τῶν ὁποίων ὠρισμένες τοπικές Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες (Γεωργίας καί Βουλγαρίας) ἔχουν ἤδη ἀποχωρίσει ἀπό αὐτό καί ἄλλων ἢ ἀποχώρησις ἐπίκειται. Ἡ διορθόδοξος Συνάντησις τῆς Θεσσαλονίκης (1η Μαΐου 1998) ὑπῆρξε ἕνα πρῶτο δῆμα πρὸς αὐτή τήν κατεύθυνσι. Στό Ἑπόμνημα ἐκφράζεται χαρακτηριστικῶς ἡ λύπη τῶν συντακτῶν του γιά τήν προσπάθεια ὑποδιδασμοῦ τῆς σημασίας τῆς Διορθοδόξου αὐτῆς Συναντήσεως ἀπό πλευρᾶς τῶν Ὁρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν.

2) Ὁ διαθρησκειακός συγκρητισμός.

Σαφές καί ἀπερίφραστο αἶτημα τοῦ Ἑπομνήματος εἶναι ὅτι ὁ διαθρησκειακός συγκρητισμός, πού δυστυχῶς προβάλλεται καί ἀπό ἐκκλησιαστικά πρόσωπα, ὀφείλει νά ἀπορριφθῆ. Σημειώνεται χαρακτηριστικά:

«Ὁ διαθρησκειακός Οἰκουμενισμός καλπάζει. Δέν μένει εἰς τά ὅρια ἐνός φιλοσοφικοῦ ἢ κοινωνικοῦ διαλόγου. Προχωρεῖ εἰς θεολογικόν ἐπίπεδον καί προσπαθεῖ νά εὔρη κοινά σημεῖα πίστεως μεταξὺ ὀρθοδόξων καί ἑτεροθρήσκων. Δέν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς βασικάς διαφοράς. Διακηρύττει ὅτι καί εἰς τὰς λοιπὰς θρησκείας, καί μάλιστα τὰς μονοθεϊστικές, ὑπάρχει σωτηρία. Οὕτως ἀνατρέπει τήν θεμελιώδη χριστιανικήν πίστιν ὅτι «οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενί ἢ σωτηρία· οὐδέ γάρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τόν οὐρανόν τό δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξ. δ', 12) καί τό «ἐάν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλ. α', 8). Ὁ διαθρησκειακός συγκρητισμός σχετικοποιεῖ τήν εὐαγγελικήν ἀλήθειαν. Προχωρεῖ ἀκόμη οὕτος καί εἰς τό λατρευτικόν ἐπίπεδον. Ὁρθόδοξοι Ἱεράρχαι ἢ καί Πρωθιεράρχαι συμμετέχουν εἰς πανθρησκειακὰς ἐκδηλώσεις ὡς τῆς Ἀσσιζης ἢ εἰς κοινὰς συμπροσευχὰς καί δοξολογίας μεθ' ἑτεροδόξων καί ἑτεροθρήσκων, καί δὴ Ἰουδαίων καί Μουσουλμάνων. Διερωτᾶται τις, ποῖον Θεόν δοξολογοῦν; Τόν Ἰεχωῦᾶ, τόν Ἀλλάχ, ἢ τόν ἐν Χριστῷ ἀποκαλυφθέντα Τριαδικόν Θεόν;

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐκήρυττον εἰς τὰς Συναγωγὰς, ἀλλά Ἰησοῦν Χριστόν καί τοῦτον Ἐσταυρωμένον (Α' Κορ. β', 2), διό καί ἠκολούθουν διωγμοί, φυλακίσεις, βασανιστήρια καί θάνατοι.

Οἱ προσευχόμενοι ἐν Ἀσσιζῇ Ὁρθόδοξοι διά τήν εἰρήνην παρὰ τό πλευρόν ἀκόμη καί εἰδωλολατρῶν καί μάγων, πῶς λησμονοῦν τό τοῦ Ἀποστόλου: «Μή γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις· τίς γάρ μετοχή δικαιοσύνη καί ἀνομία; τίς δέ κοινωνία φωτί πρὸς σκότος; τίς δέ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ; ἢ τίς μερίς πιστῶ μετὰ ἀπίστον; τίς δέ συγκατάθεσις ναῶ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων;» (Β' Κορ. στ', 14-16), καί τό «οὐ δύνασθε τραπέξης Κυρίου μετέχειν καί τραπέξης δαιμονίων» (Α' Κορ. ι', 21)); Πῶς λησμονοῦν τούς ἀγῶνας τῶν Προφητῶν, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Μαρτύρων, τῶν Ὁμολογητῶν καί τήν ἀσυμβίβαστον στάσιν των

ἔναντι τῶν ἀρνούμενων τόν ἀληθῆ Θεόν καί τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν ὡς Θεάνθρωπον καί μόνον Σωτῆρα τῶν ἀνθρώπων; Ἐπειδή γάρ πάντα ταῦτα συμβαίνουν ἐξ ἐπιπολαιότητος καί διπλωματικῆς νοσοτροπίας (ἀσυγγνώστου βεβαίως), ἣ ἀποτελοῦν ἐφαρμογήν τοῦ προγράμματος τῆς Νέας Ἐποχῆς, διά τόν ἐρχομόν τῆς ὁποίας οὐκ ὀλίγοι ἐργάζονται;».

3) Ὁ θεολογικός Διάλογος μέ τούς Ρωμαιοκαθολικούς.

Κατά τό Ἐπίσημο, τό τελευταῖο ἐπίσημο κείμενο πού ἔχει προκύψει ἀπό τούς θεολογικούς διαλόγους μέ τούς Ρωμαιοκαθολικούς, τό διαδόητο κείμενο τοῦ Balamand, εἶναι ἀντορθόδοξο καί πρέπει συνοδικῶς νά καταδικασθῆ, διότι προσβάλλει τήν Ὁρθόδοξο Πίστι καί τήν ἴδια τήν ὑπόστασι τῆς Ἐκκλησίας ὡς τῆς Μιᾶς Ἀγίας. Ὡς ἰσχυρές μαρτυρίες περί τῆς ἀνορθοδοξίας αὐτοῦ τοῦ κειμένου προσάγονται τό περισπούδαστο Γράμμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο (Ἐφημερίς «Ἐκκλησιαστική Ἀλήθεια», ἀρ. φύλλου 393, Ἰανουάριος 1995), τό Γράμμα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους πρὸς τόν Παναγιώτατον Οἰκουμενικόν Πατριάρχην (8/12/1993) καί ἡ κριτική τοῦ διαπρεποῦς Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. Πρωτοπρ. π. Θεοδώρου Ζήση (Οὐνία - Νεώτεροι ἐξελίξεις, ἐκδ. «Βρυνένιος», Θεσ/νίκη 1994, σελ. 36-37).

Οἱ συντάκται τοῦ Ἐπισημοῦ, σταθμίζοντες τίς νεώτερες ἐξελίξεις τοῦ διαλόγου μετά τό Balamand καί λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τήν ἐπικέντρωσι πλέον τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν Ὁρθοδόξων στό θέμα τῆς Οὐνίας, ὑπογραμμίζουν: «Δέν γνωρίζομεν τί συνεφωνήθη διά τήν Οὐνίαν. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι συνεφωνήθη λύσις ἱκανοποιούσα τούς Ὁρθοδόξους. Δέν πρέπει νά παραγνωρίζωμεν ὅτι

τό Βατικανόν ἄλλα συμφωνεῖ ἐπισήμως εἰς τούς διαλόγους καί ἄλλα πράττει διά τῶν ὀργάνων του εἰς τās χώρας ὅπου ἐπικρατοῦν οἱ Οὐνίται. Ὑπάρχουν δέ ἀσφαλεῖς πληροφορίαι διά τήν δρᾶσιν Οὐνιτῶν εἰς χώρας, ὅπως ἡ Ἀλβανία. Καθ' ἡμᾶς τό θέμα τῆς Οὐνίας εἶναι σοβαρόν ἀλλ' ὄχι τό προέχον. Προέχει νά διευκρινισθῆ ἀπό Ὁρθοδόξον ἀπόψεως, ἐάν τās συμφωνηθείσας εἰς Balamand ἐκκλησιολογικάς θέσεις ἀποδέχωνται αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι. Ἐάν ἡ Παπική Ἐκκλησία εἶναι πλήρης Ἐκκλησία καί ἰσότημος μέ τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὡς συνεφωνήθη ἐν Balamand, τότε δέν μένει παρά νά ἀκολουθήσῃ τό κοινόν Ποτήριον. Ἐάν πάλιν δέν ἰσχύουν αἱ συμφωνίαι αὗται, προέχει ἀπό ὀρθοδόξου πλευρᾶς νά ἀνακληθῶν, διότι τινές ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν τās ἐπικαλοῦνται καί τās προϋποθέτουν ὡς κοινῶς ἀποδεκτάς ὑπό τῶν Ὁρθοδόξων καί ὡς βάσιν τοῦ διαλόγου».

4) Ὁ θεολογικός Διάλογος μέ τούς Ἀντιχαλκηδόνιους.

Μέ τό Ἐπίσημο ἐκφράζεται ὁ προβληματισμός πού ἔχει ἐγερθῆ σχετικά μέ ὅσα ἀντορθόδοξα ἐγράφησαν καί ἐπράχθησαν κατά τόν θεολογικό αὐτό διάλογο.

Ἐπί τῆ βάσει ἐμπεριστατωμένης θεολογικῆς πραγματείας τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους καί μελετῶν Καθηγητῶν τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν¹ ἐπισημαίνεται ἡ ἀνορθοδοξία τῶν συμφωνηθέντων στίς Κοινές Δηλώσεις μέ τούς Ἀντιχαλκηδόνιους (1989, 1990, 1993).

Ἐπισημαίνεται ἡ εἰσῆγησις τῆς ἐπί Δογματικῶν καί Νομοκανονικῶν Ζητημάτων Ἐπιτροπῆς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος², ἡ ὁποία καθορίζει τίς ὀρθόδοξες δογματικές προϋποθέσεις γιά τήν ἔνωσι μέ τούς Ἀντιχαλκηδόνιους καί ἡ ὁποία

1. Ἱερά Κοινότης Ἁγίου Ὁρους, Παρατηρήσεις περί τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου Ὁρθοδόξων καί Ἀντιχαλκηδονίων, Ἀπάντησις εἰς κριτικὴν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλβετίας κ. Δαμασκηνοῦ, Ἁγίου Ὁρος 1996, σελ. 64-78. Νικ. Μητροπούλου, «Ἐν δύο φύσεσι» καί ὀλίγα τινά περί τῶν Ἀντιχαλκηδονίων, Ἀθήναι 1992, σελ. 4, 7. Ἐπίσης, Εἶναι οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι Ὁρθόδοξοι; ἐκδ. Ἱ. Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου 1995, σελ. 35.

2. Περιόδ. ΕΚΚΛΗΣΙΑ, 1-15 Ἰανουαρίου 1995, ἀριθμ. 1, σελ. 31.

φαίνεται πώς έχει λησμονηθῆ.

Σχολιάζονται εὐμενῶς πρόσφατες δηλώσεις τοῦ Μακαριωτάτου, ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νά γίνῃ ἔνωσις, ἐφ' ὅσον οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι δέν δέχονται ἀνεπιφύλακτα τήν Δ' καί τίς ἐπόμενες Οἰκουμενικές μας Συνόδους.

Παρατίθενται παράγραφοι ἀπό τό ἐκδοθέν στήν ἑλληνική βιβλίο τοῦ Πατριάρχου τῶν Κοπτῶν Σενούντα³, ἀπό τίς ὁποῖες φαίνεται σαφῶς ὅτι μέχρι σήμερα, καί παρά τόν πολυχρόνιο θεολογικό διάλογο, οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι ἔχουν μονοφυσιτικό φρόνημα γύρω ἀπό τήν Χριστολογία, καί ἐπομένως ἀπόψεις, πού μέχρι τώρα ὑποστήριζαν ὅτι οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι ἔχουν ὀρθόδοξη Χριστολογία, δέν εὐσταθοῦν.

Πρωτοδημοσιεύεται στήν ἑλληνική ἀπόσπασμα ἀπό τήν κοινή Δήλωση τῶν τριῶν Ἀντιχαλκηδονίων Πατριαρχῶν (10-11.3.1998), σύμφωνα μέ τήν ὁποία οἱ αἵρεσιάρχαι Διόσκορος, Ἰάκωβος ὁ Βαραδαῖος, Φιλόξενος Ἱεραπόλεως κ.λπ. μνημονεύονται ὡς «ἅγιοι» παραλλήλως πρός τόν ἐν ἁγίοις Γρηγόριο τόν Φωτιστή τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας, καί τίθεται ἡ ἐρώτησις: Ὅταν γίνῃ ἡ ἔνωσις μέ τούς Ἀντιχαλκηδονίους, θά συνεχίσουν αὐτοί νά τιμοῦν ὡς ἁγίους τούς αἵρεσιάρχες αὐτούς;

Ἐκφράζονται σοβαρές ἐπιφυλάξεις γιά τίς ἀποφάσεις τῆς ἐν Δαμασκῶ συνελύσεως τῆς Μικτῆς Ὑποεπιτροπῆς ἐπί τῶν Λειτουργικῶν καί Ποιμαντικῶν Θεμάτων. Πρῶτον, ὅτι ἡ προτεινομένη «κάθαρσις» τῶν λειτουργικῶν κειμένων εἶναι ἀπαράδεκτος καί ὅτι ἡ ἀναληφθεῖσα ἐκδοσις ἐκλαϊκευμένων φυλλαδίων γιά τήν πληροφόρησι τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ περί τῆς ἐπιτευχθείσης δῆθεν δογματικῆς συμφωνίας εἶναι ποιμαντικῶς ἀκατανόητος πρῖν ἀπό τήν συνοδική πανορθόδοξο ἀπόφασιν γιά τήν ὀρθοδοξία ἢ μή τῆς δογματικῆς συμφωνίας. Δεύτερον, ὅτι ἡ ἀντιπροσώπευσις δέν ἦταν πανορθόδοξος καί ἐπομένως οἱ ἀποφάσεις πού ἐλήφθησαν εἶναι ἀποφάσεις μειοψηφίας, γεγονός πού ἀπεσιωπήθη.

5) Ὁ κοινός ἑορτασμός τοῦ Πάσχα μέ τούς ἑτεροδόξους.

Στό Ὑπόμνημα σχολιάζονται ἐκτενῶς οἱ προτάσεις τοῦ Συνεδρίου τοῦ Π.Σ.Ε. στό Χαλέπιον τῆς Συρίας (5-10/3/1998), τό ὁποῖο συνεκλήθη τῇ συμμετοχῇ καί Ὁρθοδόξων. Ὁ προτεινόμενος συνορτασμός τοῦ Πάσχα μέ τούς ἑτεροδόξους εἶναι ἀντίθετος πρός τήν Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας, διότι δέν προϋποθέτει τήν ἐνότητα στήν Πίστι καί δέν ἀποβλέπει σ' αὐτήν, ἀλλά ἔχει προοπτική συγκροτικῆς προσεγγίσεως καί ἐνώσεως τῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν. Προσάγονται μαρτυρίες ἀπό τήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, ἀπόσπασμα ἀπό κείμενο τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου καί ἀπόσπασμα ἀπό ἄρθρο τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν Πρωτοπρ. π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, σύμφωνα μέ τά ὁποῖα ὁ συνορτασμός τοῦ Πάσχα μέ τούς ἑτεροδόξους εἶναι ἀπαράδεκτος. Εἶναι χαρακτηριστική ἡ κατακλείς τοῦ σχετικοῦ κεφαλαίου τοῦ Ὑπομνήματος:

«Ἀξιοσημεῖωτον τυγχάνει ὅτι εἰς τό ἐν Χαλεπίῳ Συνέδριον συμμετεῖχον καί συνεζήτητον περί τοῦ κοινοῦ Πάσχα μετά τῶν Ὁρθόδοξων καί Ἀντθεντισταί τῆς Ἐβδόμης Ἡμέρας καί Πεντηκοστιανοί καθὼς καί προτεστάντις ἰέρεια. Συζητοῦμεν λοιπόν περί συνορτασμοῦ τοῦ Πάσχα μετά τόσων αἵρετικῶν προτεσταντικῶν ὁμάδων διά κοινήν (!) τάχα μαρτυρίαν Χριστοῦ εἰς τόν σύγχρονον κόσμον;

Ἀναμφιβόλως, ἡ περί συνορτασμοῦ μετά τῶν ἑτεροδόξων φιλολογία καί τάσις ἤρχισεν κατά τόν διαρρεύσαντα 20όν αἰῶνα, ὅποτε συνέβη καί ἐκαλλιεργήθη ἡ ἀλλαγὴ εἰς τὰς ἐκκλησιολογικὰς ἀντιλήψεις τῶν Ὁρθόδοξων, ἀφ' ὅτου δηλαδή οἱ Ὁρθόδοξοι ἤρχισαν νά παραιτοῦνται τῆς ἀγιογραφικῶς καί ἀγιοπατερικῶς κατοχυρωμένης ἐκκλησιολογικῆς ἀρχῆς, ὅτι μόνη ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τήν Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ἱεροῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως.

Φοβούμεθα ὅτι ὁ συνορτασμός τοῦ Πάσχα, ἐάν πραγματοποιηθῆ, θά ἀμβλύνη ἔτι μᾶλλον τήν δογματικὴν εὐαισθησίαν τῶν Χριστιανῶν. Διά τούς Ὁρθόδοξους θά ἀπο-

3. Σενούντα Γ', Πατριάρχου, *Ἡ φύσις τοῦ Χριστοῦ. Ἡ θεότητα τοῦ Χριστοῦ*, Ἐκδ. Ἀρμός 1996, σελ. 23.

τελέση ἔν ἀκόμῃ θῆμα πρὸς τὴν ἀπώλειαν τῆς Ὁρθοδόξου ταυτότητός των καὶ αἰτίαν νέων καὶ μεγαλυτέρων παρὰ τὸ πρὶν σχισμάτων, ἐνῶ διὰ τοὺς ἑτεροδόξους ἔν ἐπιπλέον στοιχεῖον πού θά δυσχεραίνει τὴν ἐπανάκαμψίν των εἰς τὴν ἀληθῆ Πίστιν καὶ τὴν Μίαν Ἀγίαν Ἐκκλησίαν».

6) Ἡ μέλλουσα Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τὸ Ὑπόμνημα ἐκφράζει τὴν δογματικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ εὐαισθησία τῶν συντακτῶν του ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρόσωπο πού σήμερα προΐσταται τῆς Γραμματείας ἐπὶ τῇ προπαρασκευῇ τῆς Μελλούσης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐπειδὴ «ἡ οἰκουμένη σήμερον χρειάζεται ἀπαραιτήτως τὸ στήριγμα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, διὰ νά εὐθυδρομήσῃ τὴν πορείαν της πρὸς τὴν σωτηρίαν πού προσφέρεται μόνον εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ νά διαφύγῃ τοὺς προφανεῖς διὰ τὴν ἐπιδίωσίν της κινδύνους ἀπὸ τὴν ἀδιάκριτον καὶ φίλαντον χρῆσιν τῆς προηγμένης τεχνολογίας. Ὁσαύτως καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς ἀγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὀφείλει νά ἐπιβεβαιώσῃ τὴν διαχρονικὴν της ταυτότητα καὶ ἐνότητα, λόγῳ τῶν ποικίλων ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν προβλημάτων», ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἐλδεταιας κ. Δαμασκηνός δέν πληροῖ τίς προϋποθέσεις πού ἐγγυῶνται ὅτι ἡ σύνοδος θά ἔπεται τῶν πρὸ αὐτῆς Ὁρθοδόξων Συνόδων στό δόγμα καὶ στήν ἐκκλησιαστικὴ εὐταξία.

Ἀπαριθμοῦνται στήν συνέχεια οἱ λόγοι πού δικαιολογοῦν μία τέτοια κρίσι, οἱ ὅποιοι ἀναπτύσσονται ἐπαρκῶς, καὶ ἐπιγραμματικῶς μποροῦν νά συνοψισθοῦν: α) στήν προσυπογραφή τῶν ἀντορθοδόξων Κοινῶν Δηλώσεων μέ τοὺς Ἀντιχαλκηδονίους καὶ στίς ἐκπεφρασμένες περὶ αὐτῶν ἐκκλησιολογικὲς του ἀπόψεις, β) στόν διομολογιακό συγκρητισμό κατὰ τοὺς θεολογικοὺς διαλόγους μέ τοὺς ἑτεροδόξους τῆς Δύσεως, μέχρι τοῦ σημείου νά ὀνομάξῃ «κοινὴ φωτιανὴ κληρονομία» τὴν ἀποξενωμένη ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία δογματικὴ διδασκαλία τῆς Δύσεως καὶ νά ἔχη ὡς ἐπίκεντρο τῆς θεολογικῆς του προοπτικῆς τὴν θεωρία τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν», γ) στήν ὀργάνωσι καὶ λειτουργ-

γία τοῦ Μεταπτυχιακοῦ Ἰνστιτούτου Ὁρθοδόξου Θεολογίας στήν Γενεύη μέ στόχο τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν φοιτητῶν «ἐν οἰκουμενικῇ προοπτικῇ» καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἀκαδημαϊκὴ σκέπη τῆς ρωμαιοκαθολικῆς θεολογικῆς σχολῆς τοῦ Φριβούργου καὶ τῆς προτεσταντικῆς θεολογικῆς σχολῆς τῆς Γενεύης «διὰ τὴν οἰκουμενικὴν διεύρυνσιν τῶν προοπτικῶν» τῶν σπουδῶν των, καὶ δ) στίς διαθρησκειακὲς συγκρητιστικὲς διολισθήσεις στά πλαίσια τοῦ διαλόγου μέ τὸ Ἰσλάμ καὶ τὸν Ἰουδαϊσμό.

7) Ἡ λειτουργία τοῦ συνοδικοῦ θεσμοῦ.

Στὸ Ὑπόμνημα διατυπώνεται ἡ ἀνησυχία διὰ τὸ ὅτι δέν τηρεῖται ἡ ἀρχὴ τῆς συνοδικότητος κατὰ τὴν ἐξέλιξι τῶν διαχριστιανικῶν διαλόγων καὶ τὴν λήψι τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων. Σημειώνεται χαρακτηριστικά: «δέν γίνεται περὶ αὐτῶν εὐρεῖα ἐνημέρωσις τῶν σεπτῶν Ἱεραρχῶν τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἐν γένει ὁ πιστὸς λαὸς ἀγνοεῖ τὰ συμπεφωνημένα. Σεβασμιώτατοι ἀρχιερεῖς ἐρωτώμενοι περὶ τῶν θεμάτων αὐτῶν δηλώνουν ὅτι δέν ἔχουν ἐνημερωθῆ ἀρμοδίως. Συνήθως, ὀλιγομελεῖς ἐπιτροπαὶ ἱεραρχῶν καὶ θεολόγων συμφωνοῦν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων διὰ μείζονα θέματα Πίστεως καὶ τὰ συμφωνηθέντα ἐγκρίνονται ὑπὸ ὀλιγομελῶν Συνόδων. Οὕτω παρατηρεῖται τὸ παράδοξον φαινόμενον νά προάγεται θεολογικὸς τις διάλογος, νά συνάγονται αἱ ποιμαντικαὶ του προεκτάσεις καὶ συνέπειαι διὰ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, νά τίθενται εἰς ἐφαρμογὴν σχέδια «καταλλήλου ἐνημερώσεως» τοῦ λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐν τούτοις ἡ πλειονότης τῶν Σεβ. ἱεραρχῶν νά μὴν ἔχη ἐκφράσει γνώμην κατόπιν εὐρείας καὶ ἐπιμελοῦς συνοδικῆς διασκέψεως».

* * *

Μετὰ ἀπὸ τὴν ἀνάπτυξι τῶν ἀνωτέρω θεμάτων, στό Ὑπόμνημα διατυπώνεται ἡ χαρὰ τῶν συντακτῶν του γιὰ τίς παρήγορες ἐπὶ τῶν θεμάτων αὐτῶν δηλώσεις καὶ ἐνέργειες τοῦ Μακαριωτάτου καὶ ἡ ἐλπίδα ὅτι θά διορθωθοῦν τὰ κακῶς μέχρι τοῦδε γενόμενα. Παραθέτομε ὀλόκληρο τὸ δίκην ἐπιλόγου ἀπόσπασμα τοῦ Ὑπομνήματος, διότι εἶναι πολὺ

σημαντικό:

«Μακαριώτατε,

Περαίνοντες τό παρόν Ὑπόμνημά μας θά ἠθέλαμεν νά ἐκφράσωμεν καί αὐτίς τήν χαράν μας καί τās εὐχαριστίας μας διά τās ὀρθοδόξους θέσεις, τās ὁποίας κατά καιρούς ἐκφράζετε σχετικῶς πρός τόν Οἰκουμενισμόν.

Ἰδιαίτερος ἐπροσέξαμεν ὅτι ἐχαρακτηρίσατε τόν Οἰκουμενισμόν ὡς αἵρεσιν: “Ὁ Οἰκουμενισμός, πραγματικά ἔτσι ὅπως ἔχει ἐπικρατήσει νά σηματοδοτεῖται ὁ ὅρος αὐτός, βεβαίως εἶναι αἵρεσις, διότι σημαίνει ἀπάρνησιν βασικῶν γνωρισμάτων τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, ὅπως εἶναι φέρ’ εἰπεῖν ἡ ἀποδοχή τῆς θεωρίας τῶν κλάδων, ὅτι δηλαδή ἡ κάθε ἐκκλησία ἔχει ἓνα τμήμα ἀληθείας καί πρέπει νά ἐνωθούμε ὅλες οἱ ἐκκλησίες, νά δάλωμε στό τραπέζι τὰ τμήματα τῆς ἀληθείας γιά νά ἀπαρτισθῇ τό ὅλον. Ἐμεῖς πιστεύουμε ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ Μία Ἁγία Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία. Τέρομα, σ’ αὐτό δέν γίνεται συζήτησις· καί ἐπομένως, πᾶς ὅστις πρεσβεύει τὰ ἀντίθετα μορεῖ νά λέγεται οἰκουμενιστής καί ἐπομένως νά εἶναι αἵρετικός”.

Ἐπίσης, λίαν ἀξιοπρόσεκτος εἶναι ἡ ἐπισημανσίς Σας ὅτι:

“... ἐμεῖς εἴμαστε μία Ἐκκλησία, οἱ ὁποῖοι ἔχουμε ποίμνιο. Καί τό ποίμνιο γιά μᾶς ἀποτελεῖ ἓναν ἔλεγχον. Ἐπομένως, καθετί τό ὁποῖο λέμε καί τό ὁποῖον ἀποφασίζεται πρέπει νά ἀντέχει στήν κριτική τοῦ λαοῦ μας. Κι ἂν δέν ἀντέχει, δέν θά σταθῇ. Καί μαζί του δέν στεκόμαστε καί ἐμεῖς”.

Ἡ διαπίστωσις ὅτι εὐσεβῆ μέλη τοῦ ποιμνίου μας σκανδαλίζονται ἐκ τῶν βεδισμένων καί ἀκρίτων ἐνεργειῶν οἰκουμενιστῶν κληρικῶν καί θεολόγων, μέ ἀποτέλεσμα καί τήν διολίσθησιν οὐχί ὀλίγων Χριστιανῶν μας εἰς τās διαφόρους ζηλωτικές παρατάξεις, ἤγαγεν ἡμᾶς εἰς τήν ἀπόφασιν τῆς συντάξεως καί ὑποβολῆς τοῦ παρόντος Ὑπομνήματος.

Πιστεύομεν ὅτι ἡ Ὑμετέρα Σεπτῆ Μακαριότης καί οἱ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἤτις ἀνέκαθεν ἐνεφορεῖτο ὑπό ἀκραιφνῶς ὀρθοδόξου καί παραδοσιακοῦ πνεύματος -παρά τās περὶ ὀρισμένας παραφωνίας- θά συντελέσητε ὥστε νά διορθωθῶν ὅσα μέχρι τοῦδε κακῶς ἐγένοντο.

Συγκεκριμένως φρονοῦμεν ὅτι δέον: - Νά

ἐπαναβεβαιωθῇ ἡ αὐτοσυνειδησία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ὅτι μόνη αὐτή ἀποτελεῖ τήν Μίαν Ἁγίαν Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἔχουσα τό πλήρωμα τῆς Ἀληθείας καί τῆς Χάριτος.

- Νά καταργηθοῦν ἡ Συμφωνία τοῦ Βαλαμανδ καί αἱ Κοιναί Δηλώσεις Ὁρθοδόξου καί Ἀντιχαλκηδονίων, ὡς ἀντιδαίνουσαι πρός τήν Ὁρθόδοξον Πίστιν.

- Νά μήν ἀλλοιωθοῦν τὰ λειτουργικά καί ὑμολογικά κείμενα τῆς Ἐκκλησίας καί νά μήν ἐκδοθοῦν τὰ διαφωτιστικά δῆθεν φυλλάδια περὶ τῶν Ἀντιχαλκηδονίων, οὕτως ὥστε νά μήν κινδυνεύσῃ ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας. Πρὸς τούτοις δέ νά μή γίνεται πλέον ἀποδεκτή ἡ ὀνομασία των, ἀνατολικοῖ Ὁρθόδοξοι, ἐφ’ ὅσον ἐκ τοῦ περατωθέντος θεολογικοῦ διαλόγου δέν συνήχθη ἡ ὀρθοδοξία των, διά νά μή δημιουργεῖται ἐπιζήμιος σύγχυσις.

- Ἡ πορεία τῶν διαλόγων νά συζητῆται εὐρύτερον καί νά ἀποφασίζονται αἱ Ἱεραρχαί τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν μετά ἀκρόασιν ὅλων τῶν ἐνδιαφερομένων καί ὄχι μόνον τῶν οἰκουμενιστῶν θεολόγων καί κληρικῶν. Ἡ προώθησις τῶν διαλόγων ὑπό ὀλιγομελῶν ἐπιτροπῶν οἰκουμενιστικοῦ προσανατολισμοῦ δέν ἀποδίδει τήν ὀρθόδοξον αὐτοσυνειδησίαν.

- Ἐάν κριθῇ ἀπαραίτητος ἡ συμμετοχή τῶν Ὁρθοδόξων εἰς τό Π.Σ.Ε., ἐφ’ ὅσον βεβαίως τοῦτο ἀπορρίπτει τās προκλητικὰς διὰ τούς Ὁρθοδόξους ἐκδηλώσεις του (ἀντιχριστιανικὰς θεολογίας, ἀποδοχὴν σεξουαλικῶν μειονοτήτων, συμπροσευχὰς καί μάλιστα μετά ἱερειῶν), ἡ συμμετοχή αὕτη νά προϋποθέτῃ τήν δυνατότητα τῶν Ὁρθοδόξων νά προβαίνουν εἰς ἰδιαίτεραν δῆλωσιν, ὡς ἐγένετο μέχρι τό Νέον Δελχί (1961), ὡς ἐκπροσώπων τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Εὐελπιστοῦντες, Μακαριώτατε, ὅτι δέν θά παρίδητε τήν φωνήν ἀγωνίας καί ἀνησυχίας μας διά νά μήν ἀλλοιωθῇ ἡ «ἅπαξ παραδοθεῖσα τοῖς ἁγίοις» Ὁρθόδοξος Πίστις μας ὑπό τήν ἐπίδρασιν τῶν ἰσχυρῶν ρευμάτων τῆς ἐκκοσμητικῆς, καί ἐπικαλούμενοι τās ἁγίας καί θεοπειθεῖς Ὑμῶν εὐχὰς καί εὐλογίας, διατελοῦμεν μετά βαθυτάτου σεβασμοῦ. ☩

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

Στις 8 Ὀκτωβρίου 1998 ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας, ὑπό τὴν προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Καθολικοῦ (Πατριάρχου) πάσης Γεωργίας κ.κ. Ἡλία II καὶ μέ τὴν συμμετοχὴ 24 ἱεραρχῶν, ἀπεφάσισε μεταξύ ἄλλων καὶ γιὰ ὠρισμένα φλέγοντα θεολογικά ζητήματα πού ἀφοροῦν στὴ στάση τῆς Ἐκκλησίας ἔναντι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἐπιμέρους οἰκουμενιστικῶν δραστηριοτήτων. Παραθέτουμε, σέ μετάφραση ἀπὸ τὴν ἀγγλική, σύντομη περίληψη τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τὴν ὁποία ὑπογράφει ὁ Ἐπίσκοπος Dimitri (Shiolashvili), ὑπεύθυνος τοῦ Γραφείου Τύπου τοῦ Πατριαρχείου τῆς Γεωργίας. Τὸ ἀγγλικὸ κείμενο δημοσιεύεται ἀπὸ τὸ πρακτορεῖο εἰδήσεων Deza News.

«Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐνημερώθηκε γιὰ τὴν Θεολογικὴ Ἐπιτροπὴ, ἡ ὁποία μελέτησε θέματα πού ἀφοροῦν στίς αἰτίες σκανδαλισμοῦ ὠρισμένων κληρικῶν μας καὶ ἡ ὁποία συνεστήθη μέ τὴν εὐλογία τοῦ Μακαριωτάτου Καθολικοῦ (Πατριάρχου) πάσης Γεωργίας Ἡλία II. Ἡ Θεολογικὴ Ἐπιτροπὴ ἀσχολήθηκε μέ τὰ ἐξῆς θέματα: τὰ οὕτως καλούμενα κείμενα τοῦ Cambésy καὶ Balamand, τὸ σχέδιο συμφωνίας μεταξύ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας καὶ τῶν ἀντιχαλκηδονίων (ἀνατολικῶν) ἐκκλησιῶν τῆς Ἀντιοχείας (ἐκπονηθέν τό 1991), τὸν ἑορτασμό τοῦ Πάσχα στὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία τῆς Φιλλανδίας μέ τὸ Γρηγοριανὸ πασχάλιο, τὴ διδασκαλία περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ζωοποιοῦ Δώρου (σ.σ. ἐγκυρότητας τῶν Μυστηρίων) πέραν τῶν κανονικῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὴν οὕτως καλουμένη «θεωρία τῶν κλάδων».

Ἡ Θεολογικὴ Ἐπιτροπὴ ἔχει ἐπικοινωνήσει μέ τὰ Πατριαρχεῖα Κωνσταντινουπόλεως, Ἀντιοχείας καὶ Ρωσσίας καὶ ἔχει ἐπίσης ζητήσει πληροφορίες γιὰ τίς διαφορετικές θέσεις τῶν Ἐκκλησιῶν σχετικὰ μέ τὸ θέμα. Πρέπει ἰδιαίτερος νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἕνας ἀριθμὸς Ἀυτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, περιλαμβανομένης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας, ποτέ δὲν υἱοθέτησε θετικὴ ἀπόφαση γιὰ τὰ ἀνωτέρω θέματα μέ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας. Μάλιστα ὠρισμένες ἔλαβαν ἀρνητικὴ θέση μέ εἰδικὴ

Συνοδικὴ ἀπόφαση.

Λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν ὅτι αὐτὰ τὰ θέματα ἔχουν προκαλέσει κάποιες ὑποψίες σέ ἕνα μέρος τῶν πιστῶν, ἡ Θεολογικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Γεωργίας μελέτησε τὸ ὑπάρχον ὕλικό καὶ δημοσίευσε τίς ἀποφάσεις τῆς σέ τρία ἐνημερωτικά δελτία. Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας ἔλαβε γνῶσιν καὶ συμφώνησε μέ τίς ἀποφάσεις τῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Πατριαρχείου τῆς Γεωργίας. Οἱ θέσεις πού ἀκολουθοῦν, ἀποτελοῦν τὴν Πίστη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας. Πάντοτε εἶχε αὐτές τίς ἀπόψεις καὶ συνεχίζει νὰ ὁμολογεῖ καὶ νὰ ὑποστηρίζει σαφῶς αὐτές τίς θέσεις

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας ἀποφασίζει:

1. Τὰ κείμενα τῆς Μικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου μεταξύ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἀντιχαλκηδονίων ἐκκλησιῶν (Σαμπεζῦ Ἑλβετίας, 1990 καὶ 1993) εἶναι ἀπαράδεκτα.

2. Τὸ προσχέδιο συμφωνίας μεταξύ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας καὶ τῶν ἀντιχαλκηδονίων (ἀνατολικῶν) ἐκκλησιῶν τῆς Ἀντιοχείας τοῦ 1991, εἶναι ἀπαράδεκτο.

3. Τὸ κείμενο πού υἱοθετήθηκε ἀπὸ τὴν Μικτὴ Ἐπιτροπὴ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῶν Καθολικῶν, στίς 23 Ἰουνίου 1993 στὸ Balamand τοῦ Λιβάνου, θεωρώντας τὴν Οὐνία ὡς τὴν μέθοδο ἐνώσεως κατὰ τὸ παρελθόν καὶ ἐπιδοκιμάζοντας τὴν ἀναζήτηση τῆς πλήρους ἐνότητος στὸ παρόν (ἢ οὕτω καλουμένη συμφωνία τοῦ Balamand), εἶναι ἀπαράδεκτο.

4. Ὁ ἑορτασμός τοῦ Πάσχα στὴν Ἀυτόνομη Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία τῆς Φιλλανδίας σύμφωνα μέ τὸ Γρηγοριανὸ πασχάλιο, πού ἀντίκειται στὸν Ὅρο τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Νικαίας περὶ τῆς ἡμερομηνίας τοῦ Πάσχα, εἶναι ἀπαράδεκτος. Ἐπειδὴ θὰ μπορούσε νὰ σημειωθεῖ ὅτι τοῦτο γίνεται μέ πανορθόδοξη ἀπόφαση, ἀποτελεῖ κανονικὴ παράβαση καὶ ὄχι σχίσμα. Παράλληλα, εἶναι σημαντικό ὅτι τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως (ὑπὸ τὴν δικαιοδοσία τοῦ ὁποίου

τελεῖ ἡ Αὐτόνομος Ἐκκλησία τῆς Φιλλανδίας) ἀντιδρᾷ ἀρνητικά ἔναντι αὐτῆς τῆς κανονικῆς παραβάσεως καί θεωρεῖ ὅτι τό Πάσχα πρέπει νά ἐορτάζεται συμφώνως πρός τόν Ὅρο τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Νικαίας (βλ. Γράμμα τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὑπ' ἀριθμ. 1214/1997).

5. Ἡ ἀντορθόδοξη, αἵρετική, ἐκκλησιολογική διδασκαλία, πού ἔχει γίνει τό λάδαρο τῆς θεολογίας τῶν νεωτεριστῶν, σχετικά μέ τήν ὑπαρξί τοῦ Ζωοποιοῦ Δώρου (σ.σ. ἐγκυρότητα τῶν Μυστηρίων) πέραν τῶν ὁρίων τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας, καί ἡ ἀκραία ἔκφρασή της, ἡ οὕτως καλουμένη «θεωρία τῶν κλάδων» πού θεωρεῖ ὅλες τίς ποικιλώνυμες σήμερα χριστιανικές τάσεις ὡς διαφόρους ὁμοιο-

μόρφους κλάδους τῆς Ἀληθινῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ πού κατέχουν τά Θεῖα Μυστήρια στόν ἴδιο βαθμό, εἶναι ἀπαράδεκτη.

6. Οἱ συμπροσευχές καί ἡ μυστηριακή διακοινωνία μέ τούς μή Ὁρθοδόξους εἶναι ἀπαράδεκτες, ὅπως διεκηρύχθη γιά μία ἀκόμη φορά μέ τό τελικό κείμενο «Ἀξιολογήσεις νεωτέρων δεδομένων εἰς τάς σχέσεις Ὁρθοδοξίας καί Οἰκουμενικῆς Κινήσεως» πού υἰοθετήθηκε στή Διορθόδοξο Συνάντηση (Θεσσαλονίκη / Ἑλλάς, 29 Ἀπριλίου - 2 Μαΐου 1998) καί λέγει ὅτι «οἱ Ὁρθόδοξοι Σύνοδοι δέν θά συμμετάσχουν εἰς οἰκουμενικές λατρευτικές συνάξεις, κοινάς προσευχάς, λατρείας καί ἄλλας θρησκευτικές τελετάς, διαρκούσης τῆς Συνελεύσεως» (παρ. 13, ἀρθ. γ').

ΚΑΥΣΗ ἢ ΤΑΦΗ

Πρωτοπρ. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου

Η ταφή τῶν νεκρῶν εἶναι δομικό στοιχεῖο τοῦ ἑλληνορθοδόξου πολιτισμοῦ καί θεμελιώδης πρακτική τῆς Ὁρθοδόξου παραδόσεως. Ἱστορικά ἀποδεικνύεται πεπλανημένη καί κυρίως παραπειστική ἡ θέση, ὅτι ἡ ταφή συνδέεται μέ τόν ἐδραϊκό πολιτισμό, ἐνῶ ἡ καύση μέ τόν ἑλληνικό. Τό ὀρθό ἱστορικά εἶναι, ὅτι ὑπῆρχαν περιπτώσεις καύσεως τῶν νεκρῶν στήν ἑλληνική ἀρχαιότητα, ἀλλά ὁ κανόνας ἦταν ἡ ταφή τους. Κλασσικές ἀποδείξεις: ὁ τύμβος τοῦ Μαραθῶνος, τὰ πάμπολλα ταφικά εὐρήματα (σκελετοὺς ἀνακαλύπτουμε) ὡς σήμερα, ὁ Ἐπιτάφιος τοῦ Περικλέους (περιεφέρετο κλίνη κενή γιά τούς μή ταφέντες στόν πόλεμο), στοὺς τάφους τῶν Μυκηναίων ἀνακαλύπτουμε σκελετούς, ὁ ἀββάς Σισώης τό λείψανο (σκελετό) τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου εἶδε τόν 4ο μ.Χ. αἰῶνα καί τό κλασσικότερο παράδειγμα ἡ τραγωδία τοῦ Σοφοκλέους «Ἀντιγόνη», πού ἔθαψε τόν «προδότη», κατὰ τόν Κρέοντα, ἀδελφό της (ἦταν ἐξευτελισμός ἡ μή ταφή τοῦ ἀνθρώπου καί ἐπιβαλλόμενη ποινή γιά τούς προδότες).

Ἡ καύση συνδέεται παντοῦ (Ἑλλάδα, Ἀνατολή καί Δύση) μέ ὑποτίμηση τοῦ σώματος καί θεώρησή του ὡς κακοῦ καί, τελικά,

περιφρόνησή του. Χριστιανικά τό σῶμα γίνεται «ναός» τοῦ Θεοῦ, θεώνεται κατὰ χάριν μαζί μέ τήν ψυχή («τό συναμφότερον») καί συνδοξάζεται. Γι' αὐτό ὁ Χριστός ἐτάφη καί ἔκτοτε ὅλοι οἱ Χριστιανοί, Ἅγιοι καί μή, ἀπό τόν Πρόδρομο καί τόν Στέφανο ὡς σήμερα. Μέσω τῆς ταφῆς σώθηκαν τά ἀφθαρτα καί ἀκέραια λείψανα τῶν Ἁγίων (ὡς οἱ ἅγιοι Σπυρίδων, Γεράσιμος, Διονύσιος κ.λπ.), φανερώσεις τῆς θεώσεως. Ἡ Νεκρώσιμος Ἀκολουθία, ἀπό τά σημαντικότερα κείμενα τῆς παγκοσμίου φιλολογίας, ἀναπτύσσει θεολογικά τή φυσική λύση τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὅπως φυσική (χάριτι Θεοῦ) εἶναι καί ἡ σύστασή του ἀπό τό «μὴ εἶναι» στό «εἶναι» (ἀπό τήν ἀνυπαρξία στήν ὑπαρξία).

Χριστιανικά ἡ ἀστασίαστη ἐπὶ 20 αἰῶνες ταφή (μιλῶ γιά τήν Ὁρθοδοξία) εἶναι, παρὰ τίς δηλώσεις τῶν μοντερίζοντων θεολόγων, «δόγμα» (διδασκαλία) πίστεως. Ἀνήκει δέ, στά κατὰ τόν Μ. Βασίλειο «ἄγραφα» τῆς πίστεως, ὅπως τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἡ στροφή τῶν ναῶν κατ' ἀνατολάν, ἡ τριπλή κατάδυση καί ἀνάδυση στό Βάπτισμα κ.π.ἄ., πού δέν διευτώθησαν γραπτῶς ποτέ καί ἐν τούτοις εἶναι μόνιμη καί ἀπαρασάλευτη ὁμολο-

γία του Ὁρθοδόξου Σώματος, ἔχουν δὲ «τὴν αὐτὴν ἰσχὺν πρὸς τὴν εὐσέβειαν». Τὸ ἴδιο καὶ ἡ ταφή. Κανεὶς θεολόγος, ὅσο «σπουδαῖος» καὶ ἂν φαίνεται, δὲν μπορεῖ νὰ γίνεи κανόνας πίστεως, παρὰ μόνον ἡ πράξις τῶν Ἁγίων μας, ὅπως ὁ Μ. Βασίλειος.

Πιστεύω ὅμως, ὅτι ὁ ἰσχυρότερος λόγος, γιὰ νὰ μείνουμε στὴν παράδοση τῆς ταφῆς οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες, εἶναι ὁ **πολιτιστικός**. Ἡ ταφή εἶναι ἀστασίαστο συστατικὸ τοῦ πολιτισμοῦ μας. Πολιτισμὸς δέ, εἶναι ἡ πραγμάτωση χωροχρονικὰ τῆς ψυχῆς μας. Ὅσοι, μέσα ἀπὸ βουδισμοὺς καὶ ἰνδουϊσμοὺς ἢ ὅ,τι ἄλλο, οἰκοδόμησαν μέσα τους ἄλλη συνείδηση, δὲν μποροῦν νὰ ἐπιβάλουν τὴν ἀποψή τους στοὺς πολλοὺς, διότι αὐτὸ θὰ εἶναι ὄντως «φασιστικὴ» καὶ μὴ δημοκρατικὴ στάση. Θὰ ἔλεγα μάλιστα, ὅτι αὐτὸ ἰσχύει ὄχι μόνον μὲ τὴν ταφή τῶν νεκρῶν μας, ποὺ συνδέθηκε μὲ τόσες πρακτικὲς καὶ ἔθιμα τοῦ λαοῦ μας (καρδιά τοῦ πολιτισμοῦ μας βάπτιση, γάμος, κηδεῖα - ὑπαρξιακὰ γεγονότα τῆς ζωῆς), ἀλλὰ καὶ μὲ φαινομενικὰ ἀσήμαντα στοιχεῖα, ὅπως λ.χ. τὸ σουβλάκι, τὸ κοκορέτσι, ἡ ρετσίνα κ.τ.δ. Οἱ Εὐρωπαῖοι Ἑταῖροι μας θέλουν ἕνα-ἕνα νὰ μᾶς τὰ καταργήσουν (π.χ. τὸ κοκορέτσι), γιὰ νὰ τρῶμε γερμανικὰ «χάμπουργκερ» καὶ νὰ πίνουμε ζεστὴ μπύρα Βαυαρίας. Αὐτὸ, ὅσο καὶ ἂν φαίνεται ἀστεῖο, ἀποκαλύπτει τὴ μόνιμη πρόθεση κάποιων δικῶν μας, 2-3 αἰῶνες τώρα, νὰ μεταστοῦμε («ἐκ-σταση») σὲ ἄλλη ἱστορικὴ σάρκα, διότι ντρεπόμεθα γιὰ τὴ δική μας πολιτισμικὴ σάρκα. Νὰ γίνουμε κάτι ἄλλο. Καὶ ξέρουν πολὺ καλά, ὅτι «βγάλε-βγάλε», δὲν θὰ μείνει τίποτε, πνευματικὸ ἢ βιοτικὸ, ποὺ νὰ κρατεῖ τὴν ἑλληνική μας ταυτότητα. Αὐτὸ εἶναι τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 1 πρόβλημα καὶ μὲ τὴν ἐπιβολὴ τυχόν τῆς καύσεως. Πορεῖα πρὸς τὴν πολιτιστικὴ μας ἀποσύνθεση. Ὁ μεγάλος λαογράφος μας, καθηγητὴς Δημ. Λουκάτος, ἔχει δηλώσει: «Δὲν ἔχουν ἴσως τὰ λείψανα τῶν νεκρῶν τὴν ἀνάγκη μας, ἐμεῖς ὅμως τὴν ἔχουμε πολὺ. Τὸ κάψιμό τους θὰ ἦταν ἕνας πλήρης ἀφανισμὸς μιᾶς **ζωντανῆς συνέχειας** καὶ μιᾶς ἐπικοινωνίας, ποὺ τὴ θέλουμε!»

Ἐπάρχει λύση στὸ προβαλλόμενον «πρόβλημα» (ἐδῶ ἔχουμε καπιταλιστικὴ δημιουργία προβλήματος ἐκεῖ ποὺ θὰ μπορούσε νὰ

ΜΗΝ ὑπάρχει): Ἦδη ἡ ἑλληνικὴ δικαιοσύνη, πρόσφατα, ἔχει ἀποφανθεῖ: «ἡ καθιέρωση τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν ἀντιβαίνει στὴ δημόσια τάξις καὶ στὰ χρηστὰ ἤθη» («Τὰ Νέα», 5.11.1992). Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δύο φορές, ἐπίσημα, ἔχει δηλώσει, ὅτι «ἡ καύση ἀντίκειται στὰ θέσμιμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας». Ἐάν ὑπάρχει οὐσιαστικὸ πρόβλημα, αὐτὸ τὸ δημιούργησε ὁ συνωστισμὸς μας στὴν πρωτεύουσα. Ἐάν, λοιπόν, γνωρίζουμε τί σημαίνει πολιτιστικὴ ταυτότητα καὶ ἔχουμε τὴ διάθεση νὰ τὴ σώσουμε, θὰ ἐνισχύσουμε κινήσεις, ὅπως οἱ ἀκόλουθες: δημιουργία νέων νεκροταφείων (κοιμητηρίων) ἐκτὸς τῶν κατοικημένων περιοχῶν- μεταφορὰ τῶν νεκρῶν μας στὶς ἐπαρχίες μας, στὴ γενέτειρα γῆ. Τὸ οἰκονομικὸ ἐπιχείρημα ἀποδεικνύεται σαθρὸ, ἀφοῦ ἡ καύση ἀπαιτεῖ τεράστια ἔξοδα (ἤδη ὑπάρχουν δημόσιες τοποθετήσεις σ' αὐτό, π.χ. «Τὰ Νέα», 5.11.1992). Ἐάν ἀφήσουμε δὲ τοὺς κινδύνους μόλυνσεως ἀπὸ τὰ κρεματορία, γιὰ τοὺς ὁποίους ἔχουν γραφεῖ πολλὰ στὸ Ἐξωτερικόν.

Μία πρώτη, καὶ μάλιστα πολὺ φθηνὴ λύση, εἶναι ἡ ὄντως «δημοκρατικὴ». Νὰ παύσει τὸ ἐμπόριο τάφων ἀπὸ τοὺς Δήμους. Δὲν μπορεῖ μέσα σὲ μιὰ εὐνομούμενη χώρα ἄλλοι νὰ διαθέτουν τεράστιους τάφους, διότι εἶναι πλούσιοι, καὶ οἱ φτωχοὶ νὰ καιγόμαστε (... καὶ πεθασμένοι). Προτείνουμε κανονικὴ ταφή ΟΛΩΝ καὶ μετὰ τὴ διάλυση τοῦ σώματος ἐκταφὴ ΟΛΩΝ καὶ συγκέντρωση τῶν ὀστέων σὲ μικρὲς λειψανοθήκες, σὲ ἀλλεπάλληλα ἐπίπεδα, ὅπως λ.χ. στὸ Κοιμητήριον τοῦ Δήμου Ζωγράφου. Ἐάν αὐτὸ νὰ ἰσχύσει γιὰ ΟΛΟΥΣ! Εἶναι εὐνόητο πόσος χῶρος ἐξοικονομεῖται.

Ἡ δημοκρατικὴ συνείδηση ἐπιβάλλει, βέβαια, νὰ δεχθοῦμε τὴν ἐλεύθερη ἐπιλογὴ καύσεως ἀπὸ τοὺς μὴ ἑλληνορθόδοξα φρονούντες καὶ σκεπτομένους. Ὅχι ὅμως νὰ τὴν ἐπιβάλουμε καὶ σ' ὅσους τὴν ἀρνοῦνται. Περιττὸ νὰ πῶ, ὅτι εἶναι ἀδιανόητο συνειδητὸς ὀρθόδοξος Ἕλληνας νὰ ἐπιλέξει τὴν καύση. Θὰ ἔλεγα, μάλιστα, καὶ ὁ εὐρύτερος χριστιανός. Ὅσοι ζητοῦν τὴν **ἐπιβολή** (ἰδού ἡ δημοκρατικότητά τους) τῆς καύσεως, εἰς βάρος τῆς ἐθνικῆς μας παραδόσεως ἀνήκουν στοὺς «ἐκτός», ποὺ ὅμως θέλουν νὰ νομοθετοῦν...

δημοκρατικότητα και για τους «έντός». Έπειδή δὲ κάποιοι ἐπικαλοῦνται τὸ παράδειγμα τῆς Μ. Κάλας, δηλώνω ὅτι οὔτε ἡ μακαρίτισσα ἀοιδός, οὔτε ὁ μακαρίτης Δ. Μητρόπου-

λος, πὸν προηγήθηκε (1960), εἶναι μέτρα πίστεως καὶ ἑλληνορθόδοξου συνειδήσεως. Ἄλλο ἢ τιμὴ στὴν προσφορὰ τῶν προσώπων καὶ ἄλλο ἢ μίμηση τῶν ἐπιλογῶν τους.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Ὁ Πάπας ἀνεκήρυξε ἅγιον τὸν Στέπινατς

Στὶς 3 Ὀκτωβρίου 1998 ὁ Πάπας ἀνεκήρυξε μακάριο (δηλ. ἅγιον) τὸν καρδινάλιο Στέπινατς, τὸν ἄνθρωπο πού συνεργάσθηκε μὲ τούς Κροάτες Οὐστάσι για τὴ σφαγὴ τῶν 800.000 Σέρβων κατὰ τὴ διάρκεια τῆς γερμανικῆς κατοχῆς. Στὴν ἐποχὴ πού ὀρισμένοι Ὀρθόδοξοι πίστεψαν στό διάλογο ἀληθείας καὶ ἀγάπης -κακῶς, βέβαια, διότι ἡ ἱστορία δέν δικαιολογεῖ τέτοια ἀφέλεια- τὸ Βατικανὸ μὲ πολλές ἐκδηλώσεις του τὰ τελευταῖα χρόνια ἀποκαλύπτει τὸ παλαιὸ γνωστὸ πρόσωπό του. Στὴν ἐφημερίδα τῶν Οὐνιτῶν τῆς Ἑλλάδος «Καθολικὴ», δημοσιεύεται φωτογραφία μὲ τὸν Πάπα προσευχόμενον μπροστὰ ἀπὸ τὴν λάρνακα πού περιέχει τὸ σκῆνωμα τοῦ Στέπινατς. Ὅπως φαίνεται, τὸ Βατικανὸ δέν μπορεῖ νὰ ἀπαγκιστρωθεῖ ἀπὸ τὴν κληρονομιά του, τίς ἱστορικὲς του δεσμεύσεις, καὶ αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὰ ἀνοίγματα τῶν πρὸς τὴν Ἀνατολή εἶναι ἐπίπλαστα, μία ἄλλη ἐρμηνεῖα τοῦ ρόλου του, μέχρις ὅτου οἱ Ὀρθόδοξοι ἀποδεχθοῦν μιὰ οὐνιτικὸν τύπου συμπόρευση πίσω ἀπὸ τὸ κοσμοκρατορικὸ ἄρμα του. Τί ἄλλο θὰ μπορούσε νὰ σημαίνει ἢ προετοιμασία τοῦ ἐορτασμοῦ για τὰ 500 χρόνια ἀπὸ τὴ Σύνοδο τῆς Βρέστης (Πολωνία) πού νομιμοποίησε τὴν Οὐνία καὶ ἡ ἐξάπλωση τῆς ρωμαιοκαθολικῆς ἱεραποστολῆς σὲ χῶρες παραδοσιακὰ ὀρθόδοξες, ὅπως ἡ Νότιος Ἀλβανία, ἡ ἑλληνικὴ δηλαδή Βόρειος Ἡπειρος;

Καὶ χριστιανὸς καὶ βουδιστὴς !

«Πιστεύω ὅτι μπορῶ νὰ εἶμαι καὶ καλὸς χριστιανὸς καὶ καλὸς βουδιστὴς» (ἐφημ. «Τὸ Βῆμα» 8 Νοεμβρίου 1998, σελ. Γ18).

Ἔτσι συνοψίζει τὸ νεοεποχικὸ του πιστεύω ὁ πρῶτος μὴ ἀσιάτης βουδιστὴς «ἐπίσκοπος» Στάθης Λιακόπουλος (ἢ μὲ τὸ νέο

τοῦ ὄνομα Kunzang Tinley Dorje Tsal).

Ἀνάμεσα στὶς ἄλλες πρωτιές, οἱ Ἕλληνες (πρῶτοι στό κάπνισμα, στὶς ἐκτρώσεις καὶ στά τροχαῖα) εἶχαμε καὶ αὐτήν. Ἕλληνας, λοιπόν, ὁ πρῶτος μὴ ἀσιάτης βουδιστὴς «ἐπίσκοπος».

Χρησιμοποιοῦμε τὸν ὄρο «ἐπίσκοπος», ἐπειδὴ τὸ κάνει καὶ ἀποκρυφιστικὸ περιοδικὸ πού μὲ καμὰρι παρουσιάζει τὸ γεγονός.

Ὁ βουδιστὴς «ἐπίσκοπος», ὁ ὁποῖος θὰ περιοδεύει σ' ὅλο τὸν κόσμον για νὰ διαδώσει τὸ θιβετιανὸ βουδισμό, ἦταν μέχρι πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια «μέγας διδάσκαλος» τῆς μεγάλης στοᾶς τοῦ «τάγματος τῆς Ὑόρκης» (δηλαδή μασόνος 33^{ου} βαθμοῦ).

Ἡ μεταπήδησή του μετὰ τὴ διάσπαση τῆς μασονικῆς στοᾶς, καὶ τὸ ἀξίωμα πού τοῦ ἐδόθη στό χῶρον τοῦ βουδισμού, ἀποτελοῦν ἄλλη μιὰ ἀπόδειξη ὅτι ὁ εὐρύτερος ἀποκρυφιστικὸς χῶρος εἶναι ἐνιαῖος.

Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ἡ πλάνη αὐτή, ὅτι δηλαδή μπορεῖ κάποιος στό θέμα τῆς πίστεως νὰ εἶναι **συγχρόνως** καὶ χριστιανὸς καὶ κάτι ἄλλο (π.χ. νὰ κάνει γιόγκα ἢ νὰ πιστεύει στὴ μετενσάρκωση καὶ στὴν ἀστρολογία) κυκλοφορεῖ εὐρέως στό πλαίσιο τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

Ἡ προξενούσα ἐκπληξη στοὺς ἀμνήτους στὴ «Νέα Ἐποχὴ» δήλωση τοῦ βουδιστοῦ, ἐγινε στό πλαίσιο συνεντεύξεως πού ἔδωσε στὴν ἀνωτέρω ἐφημερίδα, ἡ ὁποία προσεπάθησε νὰ παρουσιάσει τὴ θρησκευτικὴ ἀνθρωπογεωγραφία τῆς Ἑλλάδος ὡς ἐξῆς: (Ἑβραῖοι, βουδιστές, μπαχάι (νεοεποχικὴ ὀργάνωση ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὸ ἰσλάμ) καὶ σουφιστές (ἄλλη ἰσλαμικὴ αἵρεση)). Καὶ για νὰ μὴν παρεξηγηθοῦμε οἱ Ὀρθόδοξοι πού ἀποτελοῦμε τὸ 98% τῶν κατοίκων αὐτοῦ τοῦ τόπου, φιλοξενεῖ ἢ καλὴ ἐφημερίδα συνέντευξη καὶ ἐνός ὀρθόδοξου, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου μάλιστα, ὁ ὁποῖος ὅμως μιλεῖ ὄχι για τὴν Ὀρ-

θοδοξία αλλά για τή θρησκεία τών Κινέζων!

Σχολεία τής Νέας Έποχής.

Σχολείο πού θά παρέχει «πλανητική εκπαίδευση», δηλαδή εκπαίδευση βασισμένη στό πνεύμα καί στίς αρχές τής «Νέας Έποχής», επιδιώκει νά ιδρύσει στήν Άθήνα καί μάλιστα σύντομα (μέχρι τό Σεπτέμβριο του 1999) οργάνωση του σκληρού πυρήνος τής «Νέας Έποχής» υπό τόν Robert Müller.

Μάλιστα θά είναι ένα από τά 33 παρόμοια σχολεία σ' όλο τόν κόσμο.

Αυτά προκύπτουν από σχετικό φυλλάδιο τό όποιο κυκλοφόρησε στό πλαίσιο του «Γ' Πανελληνίου Συμποσίου» τής «Κινήσεως Φιλοσοφικών καί Μεταφυσικών Ομάδων για έλεύθερη πνευματική έκφραση» πού πραγματοποιήθηκε στήν Άθήνα στίς 5 καί 6 Δεκεμβρίου 1998.

Σημειώτέον ότι ή Κίνηση αυτή αποτελεί μέτωπο πού έχουν συμπήξει οργανώσεις του ευρύτερου αποκριφιστικού καί νεοεποχικού χώρου μέ σκοπό «νά διεκδικήσουν τό δικαίωμα στήν έλεύθερη έκφραση» τό όποιο τούς στερεί δήθεν ή «φανατική» Έκκλησία!

Ό Robert Müller διετέλεσε βοηθός Γενικός

Γραμματέας του Ο.Η.Ε. κατά τήν περίοδο πού Γραμματέας ήταν ό βουδιστής Ου Θάντ, από τόν όποιο καί μυήθηκε στίς ανατολικές θρησκείες. Έδώ καί χρόνια ό Robert Müller αποτελεί σημαντικό στέλεχος τής «Νέας Έποχής». Ίδιαίτερα σχετίζεται μέ τή Θεοσοφική Έταιρεία. Ή επιδιώκει νά διαδώσει τίς ιδέες τής «Νέας Έποχής» κυρίως μέσα από τήν Έκπαίδευση, γνωρίζοντας ότι στίς ψυχές τών παιδιών καί τών έφήβων είναι πολύ πιό εύκολο νά έντυπωθει όποιοδήποτε μήνυμα άπ' ότι στους μεγαλύτερους.

Τήν κίνησή του ό Müller τήν ονομάζει «Πλανητική Έκπαίδευση» καί προτείνει: «Δέστε τόν κόσμο μέ πλανητική ματιά. Άγαπήστε τόν κόσμο μέ πλανητική καρδιά. Κατανοήστε τόν κόσμο μέ ένα πλανητικό νοϋ. Γίνετε ένα μέ τόν κόσμο μέ ένα πλανητικό πνεύμα».

Δέν είναι περίεργο πού ή «Νέα Έποχή» «έχει βάλει στό μάτι» τά παιδιά τής Ελλάδος.

Καί αυτό γιατί ή Όρθόδοξη Έλλάδα ήταν καί είναι κάρφος στόν όφθαλμό τών επιδόξων παγκοσμίων κυβερνητών.

Νά δοϋμε τί θά κάνει τό Έπουργείο Έθνικής Παιδείας καί Θρησκευμάτων, στό όποιο κανονικά θά πρέπει νά άπευθυνθει ό κ. Müller προκειμένου νά πάρει άδεια για τό σχολείο του.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία έκδοση του συλλόγου «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ»
 Έκδότης - υπεύθυνος κατά τόν νόμο: Μοναχός Άρσένιος Βλιαγκόφτης
 Έπεύθυνος τυπογραφείου: Άθανάσιος Καγιας (Έκδόσεις «Μυγδονία»)
 Δαβάκη 18, Καλοχώρι Θεσσαλονίκης. Τηλ.: (031) 754.254

Συνδρομές προαιρετικές.

Έπιστολές - Συνδρομές: Μοναχόν Άρσένιον Βλιαγκόφτην

Τ.Θ. 18407

540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ